

A nad mrakmi nakoniec slnko zvíťazí (2. pôst. nedeľa C)

Napísal Balek Robert
Utorok, 02 Marec 2010 14:23

V živote každého človeka sa premiešavajú ako v mixéri chvíle krásne, vzletné a očarujúce s chvíľami smutnými, ťažkými a bolestivými, ktoré by sme najradšej z nášho života vypustili, zahodili alebo ešte lepšie – žili tak, aby nikdy neprišli. Nikto z nás však túto moc nemá. A tak sa presne ako v prírode okolo nás striedajú dni slnečné, plné života a krásy s dňami uplakanými dažďom, alebo skrehnutými mrazom a chladom.

(Pozri si evanjelium - [Lk 13,1-9](#))

Dni, kedy nás priateľ objíme a povie: „Mám ťa rád!“, alebo dni, kedy nás manžel zahrnie neopísateľno láskou plnou romantiky a dobrodružstva, sa vystriedajú s dňami, kedy na nás priateľ zabudne, keď otvorene povie: „Neznášam tvoju prítomnosť, zničil si mi život!“, alebo s dňami, kedy manžel nejaví žiadny záujem prejaviť lásku, kedy mu všetko vadí a uteká, uteká, uteká... Otázkou je, ako tieto ťažké dni prežiť, ako nimi prekráčať tak, aby nás úplne nezničili, aby nás naopak posilnili? Ako sa dá znovu uvidieť pred sebou napriek zlu dobro, ktoré kedysi z daného človeka prýštilo plným prúdom?

Ježiš nám dnes rozpovedal príbeh z vlastného života, opísal chvíľu, ktorá pripravovala jeho samého aj jeho učeníkov na najťažšie chvíle ich života. Protiváhou tomuto prichádzajúcemu temnému času muselo byť obrovské svetlo - obrovský, silný a nádherný zážitok, ktorý by zostal v Ježišovom srdci a hlavne v srdciach troch apoštolov – budúcich troch stĺpoch cirkvi – napriek mračnám nenávisti a zloby, ktoré ich mali už o chvíľu obstúpiť. Veriť v tom krupobití nadávok, v daždi odsúdenia a v bleskoch až zverských spôsobov mučenia a vraždy, že za tou znetvorenou

A nad mrakmi nakoniec slnko zvíťazí (2. pôst. nedela C)

Napísal Balek Robert

Utorok, 02 Marec 2010 14:23

bytosťou, ktorá sa podľa proroka Izaiáša ani neponáša na človeka, je predsa len kdesi vnútri sám Boh - Svetlo zo Svetla, majestátny a mocný Boží Syn, o ktorom Boh-Otec sám svedčil a svedčí: „Toto je môj milovaný Syn, počúvajte ho!“ Ježiš sa totiž dnes pred svojimi učeníkmi ukazuje v pravom svetle. Je to akoby si celý ten čas s nimi vedome zakrýval svoju pravú tvár akýmsi neviditeľným rúškom, a až teraz na hore pred svojím umučením dovoľuje – aj to nie všetkým apoštolom ale len svojim trom vybraným, uvidieť ho z tváre do tváre – mocného, žiariaceho slávou a mocou. Kto sa totiž tak, ako Ježiš, rozpráva s Mojžišom – predstaviteľom Zákona a Eliášom – najväčším prorokom spomedzi prorokov, o svojom budúcom utrpení v Jeruzaleme, musí byť niekto väčší ako oni.

Paradoxne sláva a moc Ježiša v tomto žiariacom okamžiku spôsobí, že podobne ako už o chvíľu v najtemnejšom okamihu v Getsemanskej záhrade, apoštoli zaspia. A až keď sa prebudia a rozhovor Ježiša s Mojžišom a Eliášom sa práve končí, navrhuje Peter trošku smiešne a trápne nevediac, čo vlastne hovorí, že ponúkne stánok na odpočinok tým, ktorí už vôbec nijaký odpočinok vlastne ani nepotrebnú. Mojžiš a Eliáš žijú v neporovnateľne lepších „stánkoch“, ktoré im pripravil Boh a Ježiš už na odpočinok nemyslí, pretože sa práve po rozhovore a povzbudeníach od nich dvoch naplno rozbehol navstrieč krížu, kvôli ktorému vlastne prišiel na túto zem a stal sa človekom – jedným z nás. Ako sa asi museli cítiť apoštoli, keď skoro ničomu nechápali, nevedeli o tom, čo sa má už o chvíľu stať v Jeruzaleme, že už o chvíľu stratia potupným spôsobom svojho majstra, o ktorom tak snivali, že s ním budú raz kraľovať? Musel to byť poriadny zmätok v ich hlavách a ešte na dôvažok zrazu už počas Petrových slov začali cítiť obrovskú slávu prítomnosti samého Boha – poznáte to, keď nevíete prečo, ale zrazu vás premkne skrz na skrz pocit obrovskéj bázne, akoby bolo niečo obrovské doslova prítomné blízko na dosah ruky alebo pocit tej majestátnosti, ktorý vás preniká, keď ste takí maličkí obklopení nádherou vysokých zasnežených vrchov. Takúto bázeň pred prichádzajúcim Bohom prežívali apoštoli. Vysvetlili to obrazom, ktorý už oddávna u Židov znamená Božiu slávu a prítomnosť – oblak. Táto prítomnosť majestátného Boha ich zrazila na kolená a ňou obklopení jasne počuli vyznanie lásky Otca Synovi: „Toto je môj milovaný Syn...“

Znovu a znovu počúvať tieto slová od svojho otca, znovu a znovu povedané s takou nehou a zároveň rozhodnou pevnosťou a istotou – to by som počúval od rána do večera. Mnohým z nás táto veta od vlastného otca nikdy nezaznela a možno ani už nezaznie. A predsa, sám Boh dokazuje, že táto veta je jednou z najdôležitejších viet otcov všetkých čias. Boh Otec totiž takto oficiálne vyslovil len pár viet a jednou z nich bola práve táto. On nikdy nehovorí nasladlé nepodstatné slová, bez ktorých sa človek môže zaobiť. Vždy sú to životodarné slová, ktoré dodajú silu aj v najslabších chvíľach života. Práve preto sú tieto slová nedkladnou povinnosťou a zároveň výsostným právom pre každého otca voči svojim synom a dcéram. Znovu a znovu to hovoriť s rozhodnou pevnosťou a nehou muža v objatí, ktorého sú tak mnohí otcovia neschopní, pretože ich vlastní otcovia im ho nedarovali ako cenný dar a ponechali ho iba „úbohým ženám“: „Nech sa objímajú, keď inak nevedia, ale takéto babské spôsoby mi tu do života nepleť.“ A pritom tak silno piští jeho duša po objatí druhého človeka. My sami – my muži sme si to takto zženštili – a ono je to – čuduj sa svete – ľudské, právom patriace každému človeku. Slová

A nad mrakmi nakoniec slnko zvíťazí (2. pôst. nedela C)

Napísal Balek Robert

Utorok, 02 Marec 2010 14:23

„Mám ťa rád, synu, dcérka moja“, „Pod', nech si ťa vystískam...“, „Pod', ty stratený synu, na moju otcovskú hrud“ vymizli z nášho mužského slovníka, a predsa – koľkí by sa s radosťou rozbehli do náručia svojho otca, hoci aj veľkí a dospelí, keby im toto náručie otec otvoril napriek tomu, akí sú, len preto, že sú – jeho milovanými synmi a dcérami. Koľko ľudí by sa v ťažkých chvíľach svojho života mohlo oprieť o túto silnú, pevnú mužskú lásku svojho otca ako o bralo a prejsť, pretrpieť to ťažké bez vážnych rán na duši, koľkí by sa nikdy nestali vrahmi, násilníkmi, zlodejmi, narkomanmi, alkoholikmi... Kto vie, možno práve všetky tieto neresti mužov vyplývajú práve z obrovského nedostatku a deficitu otcovskej mužskej lásky. Ježiš, ju však vždy od svojho Otca dostával. Teraz už vieme, prečo tak často chodil na horu modliť sa sám. Aby sa tam stretol naplno tvárou v tvár svojmu milovanému Otcovi v úkaze, ktorý by nikto z ľudí od krásy, žiary a majestátnosti neprežil – v objatí Boha a ľudskej prirodzenosti v Kristovi. Možno práve preto zavolať Ježiš apoštolov až na to posledné stretnutie so svojim Otcom a takpovediac zmiernil silu tohto stretnutia natoľko, aby to prežili. Hm... Byť tak pri každom rozhovore Ježiša s Otcom na vrchoch, kde sa počas troch rokov modlieval... Stálo by to zato...

Dvom z týchto troch apoštolov však ani tento neopakovateľný zážitok nejako výrazne nepomohol - Petrovi možno trochu svitlo v hlave, koho to vlastne zapiera, o kom to vlastne tak rozhodne tvrdí, že ho nikdy nevidel, nikdy... rozumiete? NIKDY, že ho nepozná a podobne... Ach, aká zbabelosť, aká slabosť Petra. Možno práve tieto slová: „Toto je môj milovaný Syn“ mu dodali odvalu uveriť, že aj takéto obrovské zapredanie a zapretie mu tento milujúci Boh Otec odpustí a tiež mu raz povie tieto slová napriek zlyhaniu a hanbe... A horko sa rozplakal... No povedzte, kto by z vás, otcov, takého sdcervúceho syna neprijal späť, neotvoril náruč a neobjal? Len bezcitný, príliš tvrdý, neľútostný a akože „spravodlivý“ otec by sa obrátil chrbtom... A našťastie náš Boh – Otec taký nie je. Ako sa hovorí: „Bohu vďaka!“

No a Jakub, ten sa nedostal ani tak ďaleko ako Peter – utiekol hneď v záhrade... Jediný Ján zostal verný tomu, ktorý ho miloval... pri odsúdení, počas krížovej cesty, a s Máriou pod krížom a neskôr aj cestou k hrobu... Obdivujem ho... Ján – moja životná méta... Verný, milovaný a milujúci... Tak si predstavujem skutočného priateľa, ktorý verí v krásu priateľa napriek oplývanej tvári, ktorú vidí pred sebou, ktorý verí v jeho dobrotu a lásku, napriek zlobe, z ktorej ho všetci usvedčujú, ktorý verí v priateľovu veľkosť, vzácnosť a drahocennosť, napriek pošliapaniu jeho dôstojnosti všetkými „malými“ ľuďmi okolo, ktorí využijú aj tú najkratšiu chvíľu, kedy je veľký človek na zemi, aby si mohli naň s chuťou sľapnúť a aspoň na chvíľu sa akože cítiť veľkým... Smiešne i tragické navzájom...

Napriek všetkému, čo sa neskôr stalo, mal zážitok na hore silu, ktorá ako tak udržala apoštolov nad vodou nielen počas utrpenia ich blízkeho milovaného priateľa a učiteľa, ale aj neskôr po jeho nanebovstúpení v časoch prenasledovaní a nakoniec aj mučeníckej smrti. Ak sa niektorí nezachovali v čase najväčšieho utrpenia Pána najlepšie, dokazujú svoju vernosť na konci svojho života po mnohých rokoch dozrievania v láske a vernosti svojmu Majstrovi.

A nad mrakmi nakoniec slnko zvíťazí (2. pôst. nedela C)

Napísal Balek Robert

Utorok, 02 Marec 2010 14:23

Na príklade Ježiša a jeho učeníkov môžeme vniesť svetlo aj do našich temných chvíľ života, kedy si máme ako oni spomenúť na tie chvíle, ktoré sme s manželom, priateľom či s inak blízkym človekom prežili, aby sme mali pred očami svoju prvotnú lásku, ktorou zahorelo naše srdce, aby sme v tvári toho druhého, znetvorenej opovrhovaním iných okolo, ale aj jeho nezaujmom či hnevom a zlosťou, videli tvár, ktorá sa napriek všetkému skrýva hlboko pod touto maskou, tvár lásky, citlivého a milujúceho srdca, unaveného síce životom a okolnosťami okolo ale predsa verného a túžiaceho po láske... Aby sme v ťažkých chvíľach, ktoré nám pripraví svet a ľudia okolo nás, v chvíľach krupobitia, dažďa a bleskov stále mali pokorne na pamäti, že nad tým všetkým stále svieti slnko a mraky nikdy nebudú panovať nad oblohou večne, raz príde ich koniec, musia jednoducho ustúpiť slnku, ktoré znova rozohreje ich srdcia a vráti lásku ešte silnejšiu posilnenú a upevnenú verným držaním jeden druhého práve v tých najťažších chvíľach života. Takáto láska sa potom už nedá zaplatiť ničím, takú čistú ingredienciu lásky prežívajú v sebe len tí najvernejší, ktorí celú svoju silu opreli nie o seba, ale o Toho, ktorý je pevným bralom v každej búrke. Cukríky a povrchné oliznutie pravej podstaty lásky nechajú ďaleko za sebou tým, ktorí sú ako motýle, preletujúce z kvetu na kvet pri najmenšom závane vetra. Títo nikdy neokúsia pravé vytrženie lásky prežarujúcej celé bitie až do špiku kostí, kým sa smelo bok po boku nevydajú spoločne s Milovaným navstrieč búrkam, ktoré čakajú každého skutočne milujúceho človeka.

Ak sa ti aj v tom najsilnejšom vzťahu pod zemou – vzťahu človeka a Boha – stane, že nevidíš slnko Jeho lásky, že nepočuješ zurkot jeho milujúcich slov: „Si môj milovaný...“, že necítiš na rukách a tvári svojej duše jeho objatia, spomeň si, podobne ako apoštoli, na chvíle, ktoré ste spolu prežili v modlitbe na vrchu, alebo v službe bratom a sestrám v dolinách, vylov v spomienkach jeho tvár, oči a usmievavé ústa, a uver, že ťa neprestal neustále objímať ako svojho milovaného a držať v náručí, že slová Jeho vyznania lásky nikdy neprestali k tebe tiecť, že slnko Jeho lásky nikdy neprestalo svietiť a že raz tieto všetky mraky odídu, odhrmia a odburácajú, akokoľvek by boli silné, nikdy nezvíťazia nad Slnkom, ktoré bude nakoniec vládnuť našim nebesiam naveky.